

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Durfort-Duras, Claire de Kersaint Comtesse de.; af (Hertuginde af Berry?) ; oversat af P. S. Martin.

Titel | Title:

Ourika eller den ved en høiere Dannelse
ulykkelige Negerinde : en moralsk-romantisk
Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Chr. Steen, 1824

Fysiske størrelse | Physical extent:

VIII, 46 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

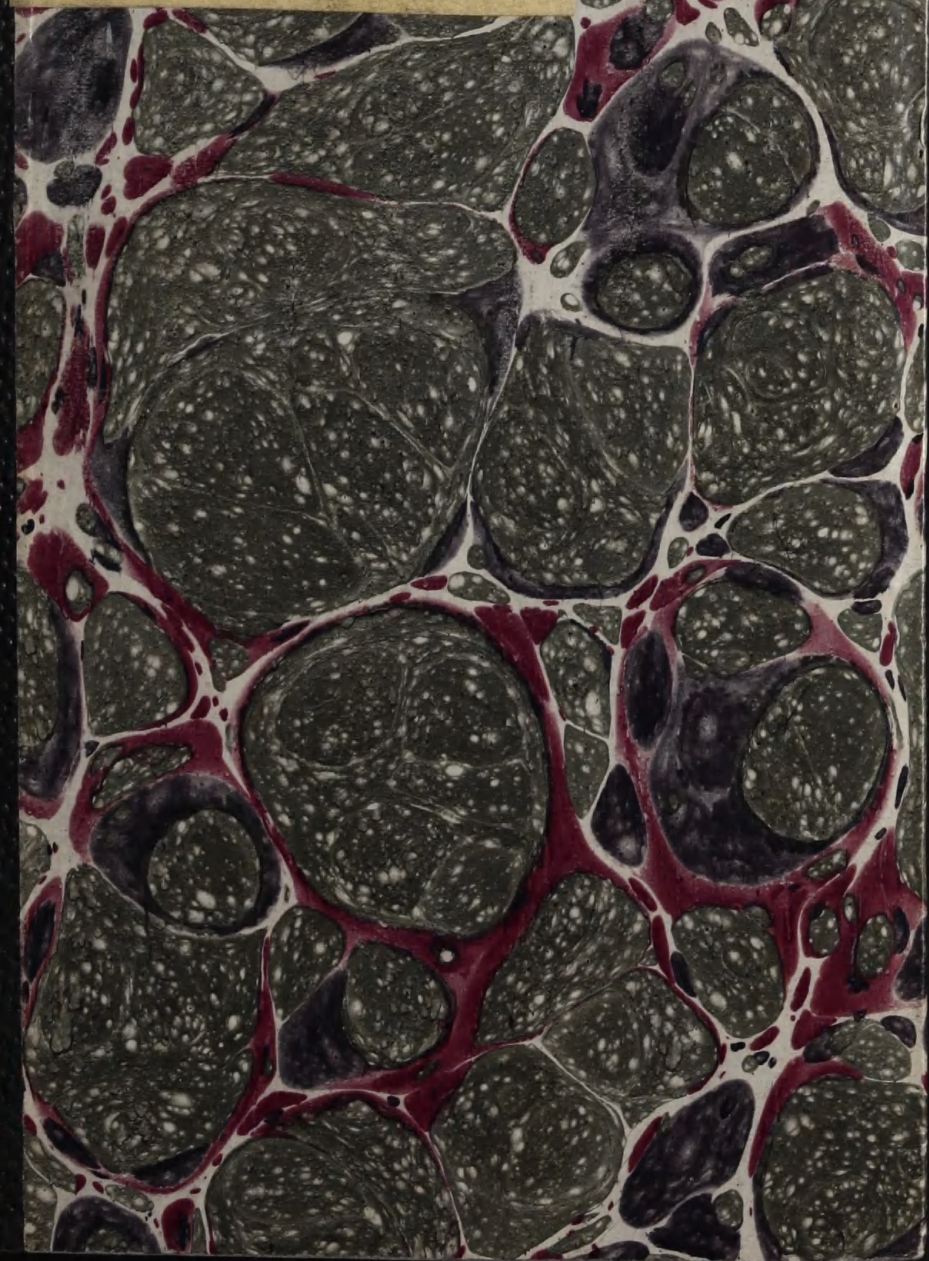

Privilèges

Cap.

(Zerstümmung des Originals)

1824

58,- 259

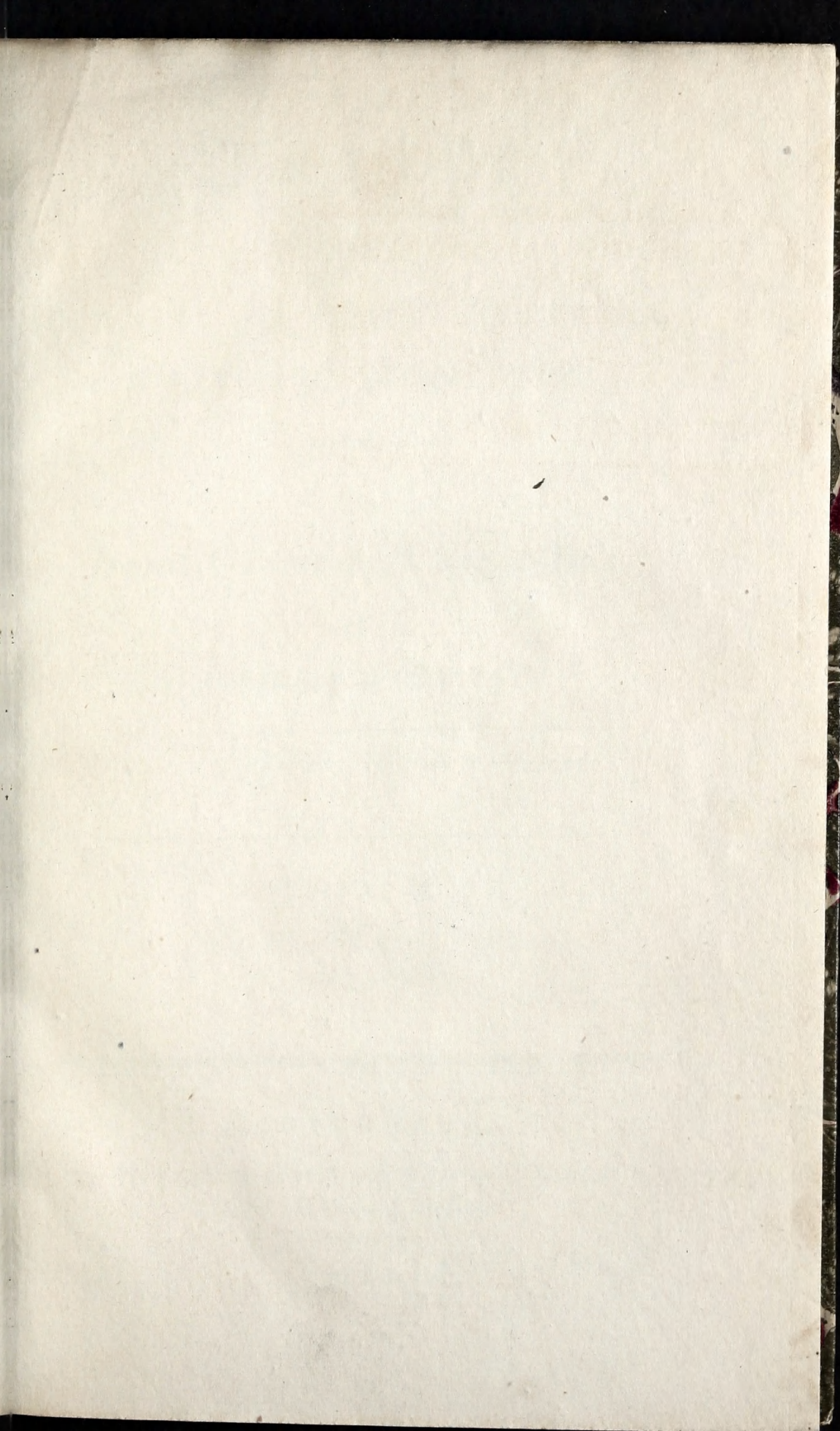
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 11304 5

+Rex

D u r i f a

eller

den ved en høiere Dannelses
ulykkelige Negerinde.

En
moralisk-romantisk Fortælling
af
(Hertuginde af Berry?)

This is to be alone, this, this is solitude!

Byron.

Oversat af
P. S. M a r t i n ,
Cancellie-Ræssor.

K j ø b e n h a v n .

Trykt hos Oversætteren paa Bog- og Papirhandler
Chr. Steen's Forlag.

1824.

I n d l e d n i n g.

To Maaneder efter at jeg fra Montpeiller var ankommen til Paris, hvor jeg practiserede som Læge, blev jeg en Morgen kaldet til Forstaden Saint-Jacques, for at see til en ung Nonne i et Kloster. Napoleon havde for kort siden til-
ladt Gjenoprettelsen af nogle af disse; det, hvortil jeg begav mig, var bestemt til Ungdommens Op-
dragelse, og tilhørte Ursulinerindeordenen. Revolutionen havde ruineret en Deel af Bygningen; Klosteret stod blottet fra den ene Side ved den gamle Kirkes Nedrivelse, hvoraf man endnu kun saae Buerne. En Nonne førte mig ind i Klosteret, hvortil vi gik gjennem Smaagaarde belagte med flade Stene; jeg saae, at det var Begravelser: thi de havde alle ihugne Bogstaver, der for det meste vare udslattede af Tiden. Nogle af disse

Stene vare blevne sønderflagne i Revolutionstiden; Søsteren gjorde mig opmærksom paa dette og sagde, at man endnu ikke havde haft Tid til at istandsætte dem igjen.

Jeg havde aldrig seet det Indre af et Kloster, dette Skue var aldeles nyt for mig. Fra Klosteret gik vi i Haugen, hvorhen Nonnen sagde mig, at man havde bragt den syge Søster; jeg saa hende ogsaa virkelig sidde ved Enden af en lang Allee af Kon-Bog; hendes store sorte Slør indhyllede hende næsten ganske. — ”Her er Lægen,” sagde Søsteren og fjernede sig i samme Dieblid. Jeg nærmede mig frygtsom, thi Synet af disse Grave havde sammenpresset mit Hjerte, og jeg forestilte mig, at jeg skulde betragte et nyt Klosteroffer; min Ungdoms Fordomme opvaagnede paany, og min Interesse forhøiedes for den, jeg skulde besøge, i Forhold til den Ulykke jeg formodede hos hende. Hun vendte sig mod mig, og jeg blev besynderlig overrasket ved at see en Negerinde! Min Forundring tiltog endnu mere ved Høfligheden af hendes Modtagelse og Udvalget af de Udtryk hun betjente sig af. ”De kommer for at see til et meget sygt Menneske,” sagde hun; ”nu ønsker jeg at worde helbredet, men jeg har ikke altid ønsket det,

og det er maaskee det, som har forværret mit Onde." Jeg udspurgte hende om Sygdommen. "Jeg søger," sagde hun, "en bestandig Trykken, jeg faaer ingen Sovn mere, og Feberen forlader mig aldrig." Hendes Udseende stadfæstede kun alt for meget denne sørgelige Beskrivelse af hendes Tilstand. Hendes Magerhed var ubeskrivelig, hendes store glindsende Næse, hendes blændende hvide Tænder opklarede ene hendes Ansigt; hendes Sjæl levede endnu, Legemet var tilintetgjort, og det bar alle Kjendetegn paa lang og heftig Sorg. Ubeskrivelig rørt, besluttede jeg at forsøge alt for at frelse hende; jeg begyndte med at tale til hende over Nødvendigheden at berolige hendes Indbildningskraft, at adspredde sig, at bortfjerne alle sørgelige Tanker.

"Jeg er lykkelig," sagde hun; "jeg har aldrig følt saamegen Rolighed og Lykke."

Tonen hun sagde dette med, var oprigtig, denne blide Stemme kunde ikke bedrage; men min Forundring tiltog hvert Dieblisk. "De har ikke altid tænkt saaledes," sagde jeg, "og De bærer Sporene af meget lange Lidelser."

"Det er sandt," svarede hun, "jeg har kun meget sildig funden min Sjæle, men nu er jeg lykkelig."

"Nu vel," svarede jeg, "er det virkelig saaledes, da er det Forbigangenheden vi maa helbrede; lad os fatte det Haab, at jeg vil kunne det; men dette Forbigangne, kan jeg ikke helbrede uden at kende det."

"Å! det er Ufornuftigheder!" ved at udtale disse Ord vædede en Taare hendes Dine.

"Og De siger, at De er lykkelig!" sagde jeg.

"Ja jeg er det virkelig," svarede hun med Standhaftighed, "og jeg vilde ikke ombytte min Lykke med den Skæbne, som jeg før har misundt andre saameget. Jeg har ingen Hemmeligheder; min Ulykke er mit hele Livs Historie. Jeg har lidt saameget indtil den Dag jeg er kommen her, at min Sundhed lidt efter lidt er bleven tilintetgjort. Jeg sølte mig med Glæde henvisne: thi jeg havde intet Haab i Fremtiden. Denne Tanke var meget strafværdig! De seer jeg er straffet; og nu, da jeg endelig ønsker at leve, vil jeg maaskee ikke kunne det."

Jeg trøstede hende, jeg gav hende Haab om en snarlig Helbredelse, men i det jeg udtalede disse Trøstensord, i det jeg lovede hende Livet, veed jeg ikke hvilken skrækkelig Forudsølelse der forudsagde mig, at det var for sildigt og at Deden havde betegnet sit Bytte.

Jeg gjensaae ofte den unge Nonne; den Deeltagelse, jeg viste hende, syntes at røre hende. En Dag kom hun af sig selv paa det Gemme, jeg ønskede at tale med hende om.

"De Smerter, jeg har forsøgt," sagde hun, "maa synes faa fremmede, at jeg stedse har følt en stor Mobbhydelighed for at betro dem til Nogen; Ingen kan bedømme Andres Følelser og Sorger, og de Fortrolige ere næsten stedse Anklagere."

"Frygt ikke dette af mig," sagde jeg, "jeg seer alt for vel den Forstyrrelse, som Sorgen har virket hos Dem, til ikke at tro Deres er oprigtig."

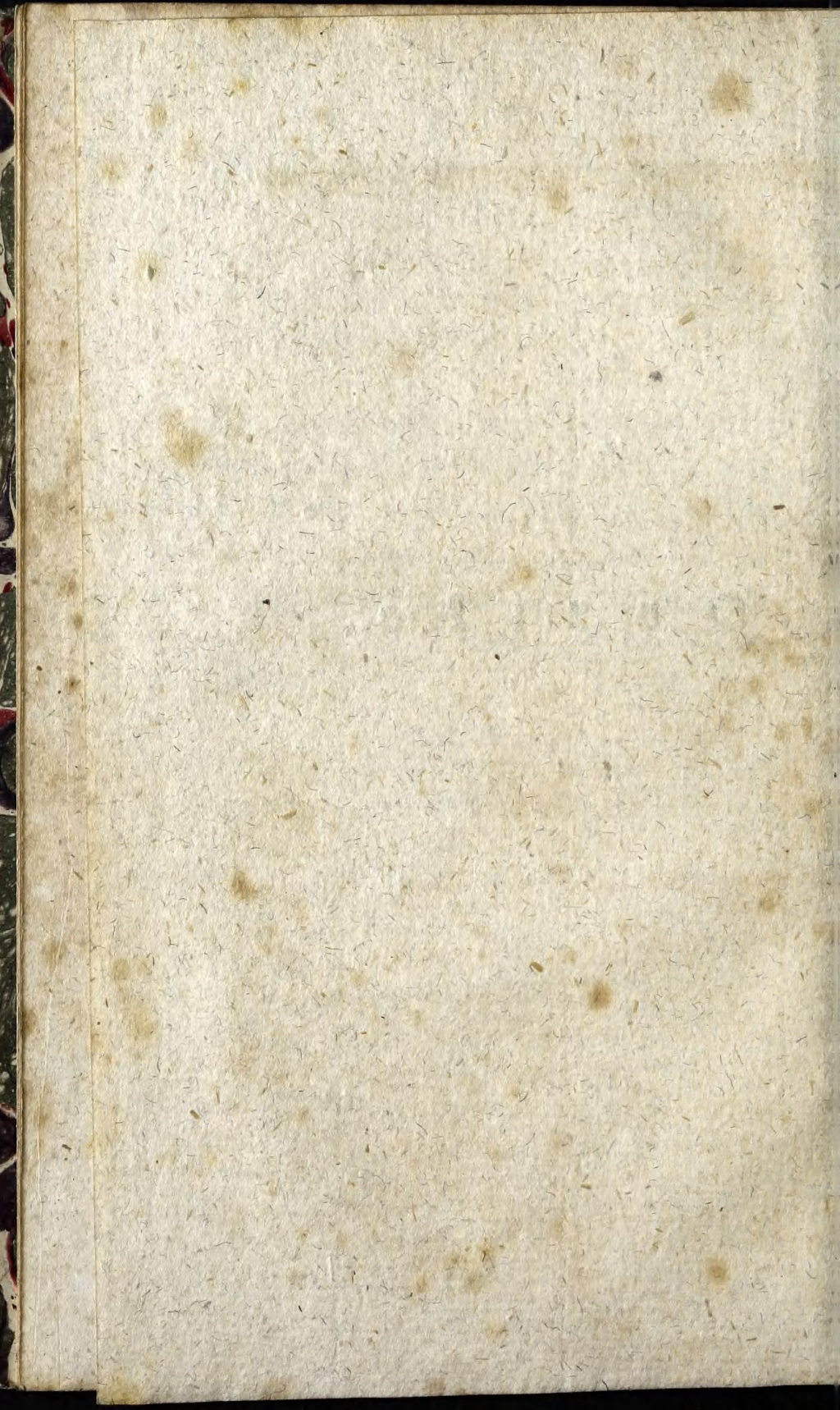
"De vil finde den oprigtig," svarede hun, "men den vil synes Dem ufornuftig."

"Og antaget, hvad De der siger," gjensvarede jeg, "udelukker da dette Medfølelse?"

”Næsten stedsse,” svarede hun, ”men desuagtet, dersom det for at helbrede mig, er nødvendigt at De kjender de Bekymringer, der have tilintetgjort min Sundhed, vil jeg anbetro Dem disse naar vi først kjende hinanden nøiere.”

Jeg gjorde mine Besøg i Klosteret stedsse hyppigere; den Pleie, jeg foreskrev, syntes at virke noget. Endelig en Dag i sidste Høst, da jeg fandt hende ene i den samme Løvhytte, paa den samme Bænk, hvor jeg havde seet hende førstegang, faldt vi paa den samme Samtale, og hun fortalte mig Følgende.

D u r i f a .

Da jeg var to Aar, blev jeg ført fra Senegal ved Ridderen Herr de B., der var Gouverneur sammesteds. En Dag, da han saae endeel Slaver føres ombord paa et NegerSkib, som snart skulde forlade Havnen, sølte han Medlidenshed for mig: min Moder var død, og man bar mig i Skibet uagtet min Skrigen. Herr de B. købte mig, og ved sin Ankomst til Frankrig gav han mig til Fru Marchalinde de B., hans Tante, den elskværdigste Dame i sin Tid, og som vidste at forene den smukke Godhed med de meest ophøjede Egenheder.

At frelse mig fra Slaveriet, at vælge Mad. de B. til min Belgjørerinde, var at give mig Livet to Gange; jeg var utaknemmelig mod Forsynet, ved ikke at føle mig lykkelig; men er Lykken steds en Følge af Klogskab? Jeg skulde næsten tro det Modsatte: man maa betale den Belgjærning, at vide, med Ansigt, at være ubidende; og Tablen siger os ikke, om Calatea sandt Lykken efter at have modtaget Livet.

Først silbigere blev jeg bekendt med mine første Barndomsdage. Min langste Crinbeing viset mig kun Madame de B's Gemakker; det tilbragte jeg mit Liv, elsket af hende, forvænt ved alle hendes Venners Kjærligheds tegn, overøst med Foræringer, rost, udbragt som det elskværdigste og forstandigste Værn.

Tonen i denne Krebs var Munterhed, men en Munterhed, hvoraf den gode Smag vidste at ubelufte alt, hvad der havde Lighed med at overdrive: man roste alt, hvad der kunde roses, man undskyldte, hvad der næsten kunde tilkomme Døddel, og ofte, ved en endnu elskværdigere Forstandighed, omdannede man selve Feilene til Dyder. En lykkelig Fremgang giver Mod; man gjaldt hos Mad. de B. for alt, hvad man kunde gjælde, og maaskee lidt mere, thi hun laante sine Venner noget af sig selv, uden at ane det: naar man hørte, naar man saae hende, troede man at ligne hende.

Klædt paa orientalsk, siddende ved Mad. de B's Fodder, hørte jeg, uden endnu at kunne forstaae hende, hendes Samtaler med den Tids meest udmærkede Mænd. Jeg havde ingen af Barnealderens Tilbøieligheder; jeg var eftertænkende før jeg kunde tænke, jeg var lykkelig ved Mad. de B's Side: at være lykkelig, var for mig at være nær hende, at høre hende, at lyde hende, og i Gærdeleshed at see paa hende; jeg ønskede intet mere. Jeg kunde ikke forundres over at leve i Overflødighed, at være omringet kun af de elskværdigste og forstandigste

Mennesker; jeg kjendte intet Andet; men jeg fattede, mig selv uafvibende, stor Foragt for Alt, hvad der var udenfor den Verden, hvori jeg henlevede mine Dage. Den gode Smag er for Forstanden, hvad en nøiagtig Hørelse er for Lyden. Endnu aldeles Børn, opvakte Mangel paa god Smag Modbydelighed hos mig; jeg søgte dette førend jeg kunde besknere det, og Vanen havde gjort mig denne Hørelse nødvendig. Denne Tilboielighed kunde været farlig, dersom jeg havde haft en Fremtid; men jeg havde ingen, og tænkte ei heller derpaa.

Jeg havde ophaaet det tolvte Aar, uden at nære en Tanke om, at man kunde være lykkelig paa anden Maade, end jeg var det. Jeg var ikke fortrædelig over at være en Negerinde; man sagde mig, at jeg var indtagende; desuden sagde Intet mig, at det var en uforsbeelagtighed; jeg saae næsten ingen andre Børn; en eneste Dreng var min Ven, og min sorte Fars frakoldt ham ikke at holde af mig.

Min Belgjørerinde havde to Børnebørn, Sønner af en Datter, som var død ung. Charles, den yngste, var næsten i lige Alder med mig. Opbragen med mig, var han min Forsvarer, min Raadgiver og min Støtte ved alle mine smaa Feil. Da han var syv Aar, tog han til Stolen; jeg græd da vi adskiltes; det var min første Sorg. Jeg tænkte ofte paa ham, men jeg saae ham kun sjelden. Han studerede, og jeg, paa min Side, lærte, for at behage Mad. de B., alt hvad der udgjorde en

uldkommen Opdragelse. Hun vilde, at jeg skulde besidde alle Fuldkommenheder: jeg havde Stemme, de meest øvede Mestere dannede den; jeg havde Smag for Malerie, og en berømt Maler, en Ven af Mad. de B., paatog sig at lede mine Bestræbelser; jeg lærte Engelsk, Italiensk, og Mad. de B. beskæftigede sig selv med min Læsning. Hun veilejede min Forstand, dannede min Bedømmelse; ved at tale med hende, ved at opbage alle hendes Sjæls Skatte, sølte jeg min egen have sig, og det var Beundring, der aabnede mig Veien til Kundskaber. Al! jeg forudsaae ikke, at disse behagelige Studier skulde ledsages af saa bittere Dage; jeg tænkte paa at behage Mad. de B.; et Bifaldsmil paa hendes Læber var min hele Fremtid.

Dog, formæret Læsning, især af Poeter, begyndte at beskæftige min unge Indbildningskraft; men uden Hensigt, uden Project, lod jeg mine Tanker flyve hvorhen de vilde, og med min Alders Tiltro sagde jeg mig, at Mad. de B. vilde nok vide at gøre mig lykkelig: hendes Omhed imod mig, det Liv, jeg førte, Alt forlængede min Vildfarelse og bekræftede min Forblindelse. Jeg vil give Dem et Beviis paa den Omhyggelighed og de Fortrin, jeg var Gjenstanden for.

De vil maaffee have ondt for at tro, ved nu at see mig, at jeg har været beundret for Sirligheden og Skjønheden af min Bygning. Mad. de B. berømte ofte, hvad hun kaldte Vnde hos mig, og det var hendes Ønske, at

jeg fulde bandse til Fuldkommenhed. For at lade dette Talent glimre, gav min Belgjorende et Bal, hvortil hendes Dattersønner var Paastudet, men hvis virkelige Hensigt var, at vise mig meget til min Fordeel i en Quadrille af de fire Verdensdele, hvori jeg fulde foreskille Afrika. Man raadsørte sig med Reisebeskrivelser, man bladede i Bøger, der indeholdt Costumerne, man læste lærde Skrifter over den afrikanske Musik, endelig valgtes et Slag, en Nationalbands fra mit Fødeland. Min Dandsen tog et Krepflor over Ansigtet: at! jeg havde ikke nødig at tage noget Flor over mit; men jeg gjorde ikke dengang denne Betragtning. Ganske hentesget i Ballets Forlystelser, bandsede jeg Slaget, og jeg havde al den Lykke, man kunde vente sig af Skuespillets Nyhed og af Balget af Tilskuerne, hvoraaf de fleste, Mad. de B's Venner, henryktes over mig og troede at gjøre hende en Fornøielse ved ganske at hengive sig til hendes Sølellers Heflighed. Desuden var Dandsen pirrende; den var sammensat af en Blanding af Stillinger og afmaalte Trin; man spilde Kjarligheden, Smerten, Triumphen og Fortvivlelsen. Jeg kjendte endnu ingen af disse heftige Sjælsfølelser; men jeg veed ikke, hvilken Drift, der lod mig gjatte dem; nok, det lykkedes mig. Man applauderede, man omringede mig, man overrøste mig med Berømmelse: denne Glæde var ublandet; intet forstyrrede dengang min Sorgløshed. Det var saa Dage efter dette Bal, at en Samtale, som jeg tilfældigvis hørte, aabnede mine Mine, og gjorde en Ende paa min Barndom.

Der var i Madame de B's Gemal et stort Skjærnbrædt; dette skjulte en Dør, men gik tillige hen til et af Vinduerne, og imellem Vinduet og Skjærnbrædtet stod et Bord, ved hvilket jeg undertiden tegnede. En Dag fuldenbte jeg med megen Flid et Miniatur-Malerie; trættet af mit Arbeide, havde jeg siddet længe uden at røre mig, og ubentviol troede Mad. de B. at jeg var gaaet ud, da man meldte en af hendes Veninder, Marquisinde de N. Det var en Person af en kold Eftertanke, af en bidende Forstand, retfærdig indtil Tørhed, overbar hun denne Characteer i sit Venskab: Dpofrelse for hendes Venners Vel og Fordele kostede hende intet; men hun løb dem dyrt betale denne Hengivenhed. Inquiſitiſt og vanskelig, lignede hendes Paaſtaaelighed hendes Hengivenhed, og hun var den mindst elſkverdige blandt Mad. de B's Veninder. Jeg frygtede hende, uagtet hun viſte ſig god imod mig; men hun var det paa ſin Maaſe: examinere, og dette endog ſtrængt, var hos hende et Tegn til at hun intereſſerte ſig for En. At! jeg var ſaa vant til Velvillighed, at Retfærdigheden ſtedſe ſyntes mig frygtelig.

„Medens vi ere alene,“ ſagde Mad. de N. til Mad. de B., „vil jeg tale med Dem om Durika: hun bliver indtagende, hendes Forſtand er fuldkommen dannet, hun vil tale ſom De, hun har mange Talenter, hun er naturlig; men hvad ſkal der blive af hende? og hvad vil De endelig gjøre hende til?“

„At!“ ſagde Mad. de B., „denne Tanke beſtæftiger mig ofte, og, jeg tilſtaaer Dem det, altid med Sorg:

modighed: jeg elsker hende, som om hun var min Datter; jeg vil gjøre Alt, for at befordre hendes Lykke, og desuagtet, naar jeg eftertænker hendes Forsætning, finder jeg intet Middel dertil. Stakkels Durika! jeg seer dig ene, for Fædse ene i Livet!”

Det vilde være mig umuligt, at Fildre Dem den Virkning, disse faa Ord gjorde paa mig; Lynilden er ikke hastigere; jeg saae Alt, jeg saae mig Negerinde, Undergiven, foragtet, uden Midler, uden Støtte, uden noget Varsel af mit Slags, hvortil jeg kunde knytte min Skjebne, — indtil nu et Legetoi, et Lidsforbriid for min Belgjørerinde, — snart tilbagestødt i en Verden, som jeg ikke var skabt til at have Afgang i. En skrækkelig Hjerteangest greb mig, mine Dine omtaagedes, mit Hjertes Banken betog mig en kort Tid Evnen at høre: endelig kom jeg mig nok, for at kunne høre det følgende af denne Samtale.

Mad. de N. Jeg frygtet for, at De vil gjøre hende uhykkelig. Hvad vil De, at der skal tilfredsstille hende, nu hun har tilbragt sit Liv i Deres fortrolige Kreds?

Mad. de B. Men hun vil blive i samme.

Mad. de N. Ja, saalange hun er Barn; men hun er femten Aar; med hvem vil De giøte hende, med den Forstand, hun besidder, og den Opdragelse, De har

givet hende? Hvem vilde nogenfinde agte en Negerinde? Og naar De, ved Guldets Magt, finder Nogen, der indvilliger i at have Negerbørn, vil det være en Mand af den ringere Stand, og med hvem hun vil føle sig ulykkelig. Hun vil kun stjælte om dem, der ikke ville stjælte om hende.

Mad. de B. Alt dette er sandt, men lykkeligtvis tænker hun endnu ikke derpaa, og hun har en Hengivenhed for mig, som, det haaber jeg, endnu længe vil afholde hende fra at bedømme sin Skjebne.

Mad. de N. For at gjøre hende lykkelig, skulde man have dannet hende til en almindelig Person; jeg troer rigtignok, at dette var umuligt.

Mad. de B. Nu vel! maaskee vil hun være fornødt nok, til at hæve sig over sin Skjebne, da hun ikke har kunnet blive under den.

Mad. de N. De danner Dem Phantasier. Philosophien sætter os ud over Livets Mangler, men den kan intet udrette imod de Plager, som komme af at have brudt Naturens Orden. Durika har ikke opfyldt sin Bestemmelse: hun har sat sig i Samfundet uden dets Tilladelse; Samfundet hevner sig.

Mad. de B. Hun er sikkert ganske uheldig i denne Spænd; men De er streng mod det flakkels Barn.

Mad. de H. Jeg vil hende mere Godt, end De; jeg ønsker hendes Lykke, og De gjør hende ulukkelig.

Mad. de B. svarede med Utaalmødighed, og jeg vilde blevet Karsagen til en Strid imellem to Veninder, da man meldte et Besøg; jeg sneg mig bag Stjærnbrædtet, undkom og løb paa mit Værelse, hvor en Taarestrøm lettede mit stakkels Hjerte for et Dieblit.

Tabet af det Gøglerie, som indtil da havde omgivet mig, forarsagede en stor Forandring i mit Liv. Der gives Indbildninger, som ere lig Dagens Lys: naar man taber dem, forsvinder Altning med dem. I Forvirringen af de nye Ideer, der bemestrede sig mig, fandt jeg intet mere af det, som hidtil havde beskæftiget mig: det var en Afgrund med alle dens Rædsler. Den Foragt, hvoraf jeg saae mig forfulgt; det Samfund, hvori jeg var forstødt; den Mand, der for Penge vilde indvilge i at hans Børn bleve Negre! alle disse Tanker reiste sig efterhaanden som Spøgelsier, og heftede sig ved mig som Furier: Gensomheden især; den Overbeviisning, at jeg var ene, for stedse ene i Livet! — Mad. de B. havde sagt det, og hvert Dieblit gjentog jeg mig det: ene! for stedse ene! Endnu Dagen isforveien, hvad brød jeg mig da om at være ene? Jeg vidste intet deraf; jeg sølte det ikke; det jeg elskede, var mig fornødent, og jeg sølte ikke, at det jeg elskede, havde ei mig fornøden. Men nu, nu vare mine Mine aabne, og Ulykken havde allerede ladet Mistanken faae Afgang til min Sjæl.

Da jeg kom tilbage til Mad. de B., studsede alle Mennesker over den Forandring, der var foregaaet med mig; man udsurgte mig; jeg sagde, at jeg var syg; man troede det. Mad. de B. lod hente Lægen Barthé; han examinerede mig omhyggelig, sølte min Puls, og sagde vrebleden, at jeg feilede intet. Mad. de B. trøstede sig, og forsøgte at adsprede og more mig. Jeg tør ikke sige, hvor utaknemmelig jeg var for denne Omhu af min Velgjæterinde; min Sjæl havde saa at sige indtuttet sig i sig selv. De Velgjærninger, som ere behagelige at modtage, ere de, som Hjertet gjengjælder: mit var opfyldt med en alt for bitter Følelse til at det kunde udgyde sig ubvortes. Uendelige Sammenblandinger af de samme Tanker beskæftigede min Aib; de formerede sig under tusinde forskjellige Stiktelser: min Indbildningskraft gav dem de mørkeste Farver; ofte hengik hele Nætter for mig under Taarer. Jeg udtømte min Medlidenhed over mig selv; min Skabning forarsagede mig ængstelig Gruelse; jeg turde ikke mere see mig i Speilet; naar mine Dine faldt paa mine sorte Hænder, troede jeg at see en Abes Poter; jeg overdro selv min Stygghed, og min sorte Farve syntes mig som Tegnet til min Forfæddelse; det var den, der afskiltte mig fra alle Væsener af min Art, der fordømte mig til at være ene, steds ene! aldrig elsket! En Mand indvilgede maaskee, for Penge, i at hans Børn bleve Negre! Alt mit Blod oprørtes af Hatte ved denne Tanke. Jeg tænkte et Mieblik paa, at begjære af Mad. de B., at blive tilbageendt til mit Fødeland; men endog der havde

jeg været ene: hvem havde hørt mig? hvem havde for-
staaet mig? Alt! jeg tilhørte ikke mere Noget, jeg var
fremmed for den hele menneskelige Slægt!

Det er først lange efter, at jeg fattede Muligheden,
med Hengivenhed at finde mig i en saadan Eljebne.
Mad. de B. var ikke meget religiøs; en agtbarlig Præst,
der havde underviist mig til min første Altergang, havde
jeg at takke for de religiøse Grundsætninger, jeg besad.
De vare oprigtige, som min hele Character; men jeg
vidste ikke, at for at være frugtbringende er det nødven-
digt, at Gudsfrøgt er blandet i alle Livets Foretagene-
der; min havde kun bestjæftiget mig nogle Wieblikke
af Dagen, men den var bleven fremmed for hele Resten.
— Min Skriftefader var en hellig, tillidsfuld Olding;
jeg saae ham to, tre Gange om Uaret, og da jeg ikke
troede, at Betyrninger vare Feil, talte jeg ei til ham
om mine Sorger. De undergrove min Sundhed, men
det er forunderligt! de fuldkommengjorde min Forstand.
En af Orientens Vise har sagt: „Den, som ingen Lidels-
ser har havt, hvad veed han?“ Jeg saae, at jeg intet
vidste, førend jeg følte mig uhykkelig; mine Indtryk vare
blot Følelser; jeg elskede Talerne, Tingene, Perso-
nerne behagede eller mishagede mit Hjerte, men jeg be-
dømte ikke. Nu havde min Forstand afskilt sig fra disse
ufrivillige Følelser. Sorgen er som Graastanden, den
lader bedømme det Hele af Wiemedet. Efter at jeg
følte mig fremmed for Alt, var jeg bleven mere vanfø-
lig, og jeg examinerede og critiserede næsten Alt, hvad
der hidtil havde behaget mig.

Denne Tilstand kunde ikke undgaae Mad. de B.; jeg har aldrig faaet at vide, om hun gjættede Karsagen. Hun frygtede maaskee for at formere mit Onde ved at tillade mig at betroe hende det: men hun viste mig nu mere end sædvanlig Godhed, og for at adsprede mig fra mine Sorger, bestjæftigede hun mig med sine egne. — Hun bedømte mit Hjerte rigtigt; jeg kunde virkelig ikke atter hengive mig til Livet, uden ved den Tanke, at være nødvendig eller idetmindste nyttig for min Velgjørerinde. Den Tanke, som meest forfulgte mig, var at jeg fandt mig ene paa Jorden, og at jeg kunde døe uden at noget Hjerte sørge over mig. Jeg var uretsfærdig i Henseende til Mad. de B.; hun elskede mig, hun havde givet mig Prøver derpaa; men hun havde Noget, som interesserede hende langt mere end mig. Jeg misundte ikke hendes Dattersønner, allermindst Charles, den Omhed, hun viste dem, men jeg ønskede at kunne sige som de: min Moder.

Familiebaanbet omkring mig, lod mig gjøre meget smertelige Betragtninger over mig selv, jeg, som aldrig skulde være Nogens Søster eller Kone, ikke noget Barns Moder! Jeg forestilte mig maaskee disse Baand sammene, end de ere, og jeg forsømte dem, der vare mig tilladte, fordi jeg ikke kunde opnaa hine. Jeg havde ingen Vensinder, Ingen nød min Fortrolighed: den jeg viste Mad. de B. var snarere en Dyrkelse, end en Tilhøielighed; men jeg troer, at jeg sølte for Charles alt, hvad man kan føle for en Broder.

Han var endnu steds ved Skolen, som han snart fulde forlade, for at begynde sine Reiser. Han fulde reise med sin Broder, og Maalet for deres Reise var Tydskland, Engeland og Italien; deres Gravørelse var bestemt til tre Aar. Charles var henrykt over at han fulde reise; og jeg, jeg var ikke bedrøvet førend det sidste Øieblik: thi jeg glædede mig steds ved det, der forarsagede ham Glæde. Jeg havde intet sagt ham om alle de Ideer, der beskæftigede mig; vi vare aldrig ene, og der behøvedes megen Tid til at forklare ham mine Gørger: jeg er vis paa, han havde forstaaet mig. Men han havde, uagtet sit blide og dog alvorlige Væsen, et Gang til at spotte, som gjorde mig frygtfuld: det er vel sandt, at han kun sjelden udøvede sin Spot uden over det latterlige og Affecterte; alt hvad der var oprigtigt, afvæbnede ham. Nok, jeg sagde ham intet. Hans Afreise var desuden en Udspreddelse, og jeg troer, at jeg besandt mig vel ved at sørge over andre Ting, end over min vanlige Smerte.

Det var kort efter Charles's Afreise, at Revolutionen antog en alvorligere Character. Jeg hørte ikke tale om andet hver Dag i Mad. de B's Gemakker, end om den store moralske og politiske Interesse, som denne Revolution satte i Bevægelse; den forbandt sig atter med det, som til alle Tider havde beskæftiget den meest ophøjede Forstand. Intet var mere istand til at udvide og danne mine Ideer, undtagen Synet af denne Forsamling, hvor: udmærkede Mænd hver Dag foretog Ting:

nes Gang. De udgrundede alle Materier, gik lige til Oprindelsen af alle Anordninger, men kun alt for ofte for at rykke og tilintetgjøre Alt.

Skulde De tro det, at uagtet jeg var ung, fremmed for al Samfundets Interesse, nærende alene mine skjulte Saar, virkede Revolutionen en Forandring i mine Ideer, lod mig skimte Haab i mit Hjerte, og standsede et Die-blik mine Smertter? saa hastig søger man det, som kan troste! Jeg indsaae, at ved den store Uorden kunde jeg maaskee finde min Plads; at naar al Udmærkelse var forstet, al Rang fuldkastet, alle Fordomme afvæbnede, kunde det maaskee anledige en Forandring i Tingenes Gang, hvorved jeg vilde blive mindre fremmed; og om jeg havde nogle Landsfortrin, nogle skjulte Egenskaber, vilde man sætte Priis derpaa, naar min Farve ikke mere, som hidtil, tvang mig til at være ene midt i Verden. Men just disse Egenskaber, som jeg blev vaer hos mig selv, modsatte sig hastig mine Bildfarelser: længe kunde jeg ikke ønske et stort Onde for en smule personlig Fordeel. Paa den anden Side indsaae jeg det latterlige ved de Personer, som vilde regjere Begivenhederne; jeg bedømte deres Characterers Svagheder, jeg gjaatte deres hemmelige Hensigter, og snart ophørte deres falske Philantropie at fluse mig, og jeg frasaldt Haabet, idet jeg indsaae, at der vilde blive Foragt nok tilbage for mig blandt saa megen Ulykke. Desuagtet interesserede jeg mig dog stedse for disse levende Undersøgelser; men de tøvede ikke med at tage det, som udgjorde deres største

Lillokkelse. Alerebe var den Tid ikke mere, da man ene tænkte paa at behage, da Folt af den høieste Stand, søe at lykkes heri, maatte glemme deres Egenkjerlighed: da Revolutionen ophørte at være en skøn Theorie og berørte Enhvers hemmelige Interesse; Samtalerne udarbejdede til Stridigheder, — Bitterheder og Personligheder traadte i Fornuftens Sted. Naagtet min Sørgmodighed, morede jeg mig dog undertiden ved heftige Meninger, der i Grunden næsten aldrig vare andet end Paastande, Fortsættelse eller Frygt: men den Munterhed, der reiser sig ved Jagttagelser af det latterlige, er ikke vedvarende; den er blandet med formegen Dnskab, til at den kun kunne glæde et Hjerte, som kun besinder sig vel ved uhyldige Glæder. Man kan besidde denne spottende Munterhed, uden derfor at ophøre at være uhykkelig; maafee endog Uhykken gjør mere modtagelig for hin Følelse: thi den Bitterhed, som Sjælen føder sig ved, udgjør det vanlige Næringsmiddel til denne sørgelige Fornægtelse.

Det Haab, som Revolutionen havde viist mig, tilintetgjordes snart, det havde ikke forandret min Sjæls Forsfatning; stedse misfornøiet med min Skjæbne, blene mine Smerter ikke forsøbede uden ved Nad. de B's Forsædighed og Godhed; midt i de politiske Samtaler, som det ikke vilde lykkes hende at formilde Bitterhederne i, saae hun sørgmodig paa mig; disse Vieskast vare en Velsgjerning for min Sjæl, de syntes at sige mig: Durika, du ene forstaaer mig.

Man begyndte at tale om Negrenes Frihed: det var umuligt andet, end at dette Spørgsmaal maatte røre mig heftigt; det var en Forestilling, som jeg endnu glædes ved at gjøre mig, at jeg dog eet Sted idetmindste havde mine Lige: da de vare ulykkelige, troede jeg dem gode, og deres Skjæbne interesserede mig. Desværre, jeg blev snart af andre Tanker! Myrderierne paa St. Domingo forarsagede mig en ny og sønderknusende Smerte: hidtil havde jeg sørget over at tilhøre en fredløs Slægt; nu skammede jeg mig over at høre til en Slægt af Barbare og Mordere.

Men Revolutionen gjorde hurtig Fremgang; man fortraktes ved at ses Mand af de heftigste Characterer bemægtige sig alle Embeder. Snart syntes det, som om disse Mand havde foresat sig, intet at agte: de frækkeste Dage af 20de Juni og 10de August kunde lade formode Alt. De af Mad. de B's Bekjendtere, som endnu omgikkes hende, adspredte sig paa den Tid: nogle flygtede til fremmede Lande, andre skjulte sig eller drog til Provindserne. Mad. de B. gjorde hverken det ene eller det andet; hun var bundet ved sit Hjertes Følelser; hun blev med Mindet om og nær hendes Mands Grav.

Vi levede nogle Maanedes i Gensomhed, da ved Slutningen af Maret 1792 Decretet om de Emigrertes Godsers Confiscation udkom. Midt i denne almindelige Ulykke havde Mad. de B. ikke bekymret sig om Tabet af sin Formue, dersom den ikke havde tilhørt hendes to

Børnebørn; men ved en Familieoverenskomst havde hun ikkun Brugen deraf. Hun besluttede da, at lade Charles, den yngste af Brødrene, komme tilbage og at sende den ældste, næsten 20 Aar gammel, til Condé's Armee. Han var dengang i Italien, og sluttede sin Reise, som han to Aar i Forveien begyndte under ganske andre Omstændigheder. Charles kom til Paris i Begyndelsen af Februari 1793, kort før Kongens Død.

Denne store Forbrydelse forårsagede Mad. de B. en heftig Smerte; hun hengav sig ganske til den, og hendes Sjæl var stærk nok til at bedømme Misgjerningens Ufhyelighed ved Umaaaleligheden af selve Misgjerningen. Store Sorger have i Alderdommen noget Overraskende, de have Fornuftens Guldighed for sig. Mad. de B. leed med hele hendes Charactere's Kraft; hendes Sundhed blev angrebet deraf, men jeg tænkte ikke paa Muligheden at kunne trøste hende, eller endog at adsprede hende. Jeg græd, jeg forenede mine Følelser med hendes, jeg prøvede at opløste min Sjæl, for at lade den nærme sig hendes, for idetmindste at lide ligesaameget som hun og med hende.

Jeg tænkte næsten ikke paa mine Lidelser, saalange Forførbelsen varede; jeg havde flammet mig ved at føle min egen Ulykke, naar jeg tænkte paa den almindelige Glendighed: desuden følte jeg mig ikke længer ene, siden alle Menneſter vare ulykkelige. Meningen er som et Fædreneland, den er et Gode, som man nyder samlet;

for at forsvare og understøtte den, ere man Brødre. Jeg trøstede undertiden mig selv med, at jeg arme Nægerinde tilhørte dog alle ophøiede Sjæle derved, at jeg følte sættes med dem, og at Dydens og Sandhedens Triumphdag vilde være en Triumphdag for mig saavel som for dem: men, ah! den Dag var langt borte.

Saa snart Charles var ankommen, tog Mad. de B. paa Landet. Alle hendes Venner vare skjulte eller flygtede; hendes Selskab var nu næsten formindsket indtil en gammel Abbed, som i ti Aar havde spottet over Religionen, og som nu ærgrede sig over at man havde solgt Geistlighedens Godser, fordi han derved tabte 20,000 Livres Renter. Denne Abbed tog med os til Saint-Germain. Hans Omgang var blid, eller rettere sagt stille: thi hans Rolighed havde intet Blidt; den havde snarere sin Oprindelse af hans Forstands Dannelse, end af hans Hjertes Fred.

Mad. de B. havde hele sit Liv været i en saadan Stilling, at hun kunde vise mange Tjenester: beslagtaget med Hr. de Choiseul, kunde hun under dennes lange Embedstid være mange Personer nyttig. To af de Mænd, der havde meest Indflydelse i Rædselstiden, vare Mad. de B. forpligtede; de erindrede det og viste sig taknemmelige. Stedse vagtsom over hende, tillode de ikke, at hun blev berørt; de dovede flere Gange deres Liv for at skjule hende for de rasende Oprørere: thi man maa bemærke, at i denne uslykkelige Tid selv Ansørgere for de

meeft volbsomme Partier kunde ikke uden Fare vise mindste Gødhed imod Nogen; det syntes, som man ikke kunde herke i denne Sammerens Stad uden ved det Onde: dette ene gav og betog Magten. Mad. de B. kom ikke i Fængsel; hun blev bevogtet i sit Hjem, under Paaskud af hendes svagelige Helbred. Charles, Abbeden og jeg bleve hos hende, og vi viste hende al vor Omhyggelighed.

Intet kan skildre de Dages Angest og Forfættelse, som vi tilbragte, vi læste hver Aften i Journalerne, Mad. de B's Benneres Fordømmelse og Død, og skjelvede hvert Dieblæk for, at hendes Beskyttere ikke længere skulde have Magt til at kunne bevogte hende for en lignende Skjebne. Vi fik at vide, at de vare nærved at skulle miste Livet, da Robespierres Død gjorde en Ende paa saamegen Forsærbelse. Man drog igjen Kanden; Bagten forlod Mad. de B's Huus, og vi forbleve alle fire i den samme Genscmhed, saaledes som jeg forrestiller mig man befinder sig efter en stor Glendighed, man samtlige ere undslupne. Man skulde troet, at alle Baand havde sammenknyttet sig tættere: jeg sølte, at der idetmindste var jeg ikke fremmed.

Dersom jeg nogensinde har haft behagelige Dieblække i mit Liv, siden Tabet af min Barndoms Blændværk, da er det i Lidsrummet, der fulgte denne skrækkelige Tid. Mad. de B. besad i høieste Grad det, som udgjør den huuslige Kredses Indtagenheder: mild og overbæren-

de, kunde man tale frit med hende; hun vidste at gjætte hvad man vilde sige, hvad man havde sagt. Aldrig kom en stræng eller urigtig Fortolkning og standsede Fortroligheden; Tankerne optoges for hvad de gjældte; man var aldrig ansvarlig for dem. Denne Egenskab kunde ene have udgjort Mad. de B's Venners Lykke, om hun end ikke havde været i Besiddelse af flere; men hvor mange andre Indtagenheder havde hun ikke endnu! Aldrig fandt man hendes Samtaler tomme eller kjedelige; alting tjente hende til Materie i Samtalen. Den Interesse, man tager i Smaating, som er af ringe Betydning hos sædvanlige Mennesker, er en Klude til tusinde Fornøjelser med en udmærket Person; thi det er en dannet og ophøiet Forstand egen, at gjøre Noget af Intet. Den simpleste Idee blev frugtbar ved at gaae igjennem Mad. de B's Mund; hendes Forstand og Vitethed vidste at give den tusinde nye Farver.

Charles's Character var lig hans Moders, og hans Forstand lignede ogsaa hendes, det vil sige, den var det, hans Moders burde have været: rebelig, fast, ubøiet, men uden Overbærelse; Ungdommen kjender ikke dertil: for den er alting flet, medens Alderdommen ofte finder, at intet er aldeles godt og intet aldeles flet. Jeg har sagt, at han havde Forskillelse indtil Skyggen deraf; han havde den Feil, at see den, hvor ingen var. Sædvanlig tilbageholdende, var det smigrende at besidde hans Fortrolighed; man saae at naar han gav den, var den Frugten af Agtelse og ikke hans Characters Til-

høielighed: thi næsten intet var ufribilligt hos ham, og dog var Alt naturligt. Han stolede saa sikkert paa mig, at han ikke havde en Tanke, uden strax at meddele mig den. Naar vi om Aftenen sadde ved Bordet, vare Samtalerne udtømmelige: vor gamle Abbed havde sin Plads med; han havde dannet sig en saa complet Sammensætning af falske Ideer, og han paastod dem med saamegen Oprigtighed, at han var en udtømmelig Kilde til Moro for Mad. de B., hvis rigtige og oplyste Forstand paa en forunderlig Maade lod den arme Abbeds Taabelighed komme tilsyne, hvorved han aldrig vredebes; hun kuldkastede alle hans Ideer med store Slag af den sunde Fornuft, som vi sammenlignede med Rolands eller Charlemagnes Sværdslag.

Mad. de B. var meget for at gaae; hun spadserede hver Morgen i Skoven ved Saint. Germain, ledsaget af Abbeden; Charles og jeg fulgte dem i en Afstand. Da var det, at han talede med mig om alt, hvad der beskæftigede ham, om hans Projecter, om hans Forhaabninger, især om hans Ideer, om Tingenes Gang, om Menneffene, om Begivenhederne. Han skjulte intet for mig, og han mærkede ikke, at han fortroede mig Noget. Han var i saa lang Tid vant til at vise mig Tillid, at mit Vensteb var for ham ligesom Livet; han nød det uden at føle det; han forlangte hverken Interesse eller Opmærksomhed af mig; han vidste ret vel, at ved at tale om sig, talede han om mig, og at jeg var mere ham, end han selv: et saadant Venstebes Fortryllelse erstatter Alt, selv Lykken erstatter det.

Jeg tænkte aldrig paa at tale med Charles om det, der havde forarsaget mig saamegenummer; jeg hørte paa ham, og hans Samtaler havde, jeg veed ikke selv hvilken magisk Virkning over mig, som lod mig glemme mine egne Bekymringer. Havde han spurgt mig, vilde det have mindet mig derom, og jeg havde da fortroet ham Alt: men det faldt ham ikke ind, at jeg havde nogen Hemmelighed for ham. Man var vant til at see mig lidende; og Mad. de B. gjorde saameget for mit Vel, at hun maatte formode mig lykkelig. Jeg burde været det; jeg sagde mig det ofte selv; jeg besværede mig for Utafnemmelighed eller Ufornuft; jeg veed ikke, om jeg turde have tilstaaet, til hvilken Grad dette hjalp. Løse Onde, nemlig min Farve, gjorde mig ulukkelig. Der er noget Ydmygende i, ikke at kunne underkaste sig Nødvendigheden: derfor har ogsaa denne Slags Sorger, naar de beherske Sjælen, alle Fortvivlelsens Kjendtegn. Hvad der tillige gjorde mig frygtfuld hos Charles, var hans noget strange Begreber. En Aften faldt Samtalen paa Møblidenhed, og man fremkom med det Spørgsmaal: hvad der opvakte meest Interesse, enten Aarsagen til Bekymring, eller dens Følger? Charles havde afgjort for Aarsagen; han troede, at al Sorg maatte være fornuftig. Men hvem kan afgjøre hvad Fornuft er? er den det samme for alle Menneſker? have alle Hjerter de samme Nødvendigheder? og er ikke Ulykken et Gavn af Hjertets Nødvendigheder.

Det var sjældent, at vore Aftensamtaler saaledes førte mig tilbage paa mig selv; jeg umagede mig for at

tænke saa lidet som muligt derpaa; jeg havde taget alle Speilene af mit Værelse, bar stedse Handsker, min Paafladning skjulte min Hals og mine Arme, og jeg havde valgt en stor Hat med et Slør, til at gaae ud med, og gik endog ofte med den i Huset. Al! jeg bedrog mig selv: ligesom Børnene, lukkede jeg Minene, og troede, at man ikke kunde see mig.

Ned Slutningen af Aaret 1795 vare Nabskerne opførte, og man begyndte at gjenfinde hinanden; Levningserne af Mad. de B's Selskaber samlede sig atter omkring hende, og jeg saae med Smerte denne Kreds af Venner formere sig. Min Forsætning i Verden var saa vaklende, at jo mere Selskabeligheden traabte i sin naturlige Orden, jo mere følte jeg mig ubeløst af den. Sjørgang jeg saae Personer ankomme hos Mad. de B., som endnu ikke havde været der, følte jeg en ny Plage. Det Udtryk af Forundring, blandet med Bæmmelse, som jeg iagttog paa deres Ansigter, begyndte at forvirre mig; jeg var sikker paa, snart at være Anledningen til en Hemmelighed i en Vinduesforbydning, eller til en sagte Samtale: thi man maatte jo vel spørge hinanden, hvorledes en Negerinde var bleven optagen i Mad. de B's fortrolige Selskaber. Jeg leed, som en Martyr, medens disse Forklaringer; jeg ønskede mig tilbage i mit barbariske Fædeland, midt iblandt de Wilde, som beboede det; de forekom mig mindre frygtelige, end dette grusomme Samfund, der gjorde mig ansvarlig for det Onde, hvortil det selv var Ursagen. Fjere Dage blev jeg for-

fulgt af dette Foragtelighebens Afsyn; jeg saae det i Drømme, jeg saae det hvert Dieblis; det henstillede sig for mig som mit eget Billede. Ak! det var et Hjernes spind som plagede mig. Du havde endnu ikke lært mig o Gud! at besværges dette Spøgelses; jeg vidste ikke, at kun hos Dig er No.

Nu var det jeg søgte Tilflugt i Charles's Hjerte; jeg var stolt af hans Vensteb, og endnu mere af hans Dyder; jeg beundrede ham som det meest fulbendte jeg kjendte paa Jorden. Jeg havde forhen troet at elske Charles som en Broder; men fra den Tid, min Sorg blev varig, syntes jeg at jeg var forældet, og at min Omhed for ham lignede snarere en Moders. Virkelig kunde kun en Moder føle dette hestige Vasse for hans Lykke, for hans Fremgang, som jeg følte; jeg havde gjerne givet mit Elv for at spare ham for et Dieblis Kummer. Jeg saae ret vel førend han det Indtryk, han frembragte hos andre; han var lykkelig nok til ikke at bekymre sig derom; det var meget naturligt: han havde intet at frygte, intet havde givet ham denne vanlige Bekymring, som jeg følte over andres Tanke; alting var Harmonie i hans Skjebne, i min var derimod alting forstemt.

En Morgen kom der en gammel Ven til Madame de B.; han havde et Givtermåalsforslag for Charles: Broken de Thèmines var paa en meget grusom Maade bleven en rig Arving: hun havde paa een eneste Dag

mistet sin hele Familie paa Skafottet; her blev hende ingen tilbage uden en Oldtante, forhen Monne, og som, da hun var bleven Formynderesse for Frøken de Themines, ansaae det for en Pligt, at see denne giot; hun vilde haste dermed, fordi hun allerede var over fire- sindestyve Aar og frygtede for at døe, og saaledes efterlade sin Niece ene og uden Støtte i Verden. Frøken de Themines forenede hos sig alle Fordele af Fødsel, Formue og Opdragelse; hun var sexten Aar og stjon som Dagen, man kunde ikke betænke sig. Mad. de B. talte til Charles derom: i Førstningen strækkedes han lidet ved at giøte sig saa ung, men snart ønskede han at see Frøken de Themines; Sammenkomsten fandt Sted, og da betænkte han sig ikke langer. Anais de Themines besad virkelig alt, hvad der kunde fængsle Charles: hun var stjon, uden selv at vide det, og af en saarøelig Beskedenhed, at man kunde see, hun havde alene Naturen at takke for denne Gyd. Mad. de Themines tillod Charles at besøge sig, og snart blev han heftig forelsket. Han fortalte mig sine Følelsers Fremstridt; jeg længtes efter at see den stjonne Anais, som var bestemt til at lykkeliggjøre Charles. Hun kom endelig til Saint-Germain; Charles havde talt til hende om mig; her havde jeg ikke det foragtede eller undersøgende Blik at befrygte, som voldte mig saamegen Smerte: hun saae ud som en Gudsengel. Jeg forsikrede hende, at hun vilde blive lykkelig med Charles; jeg beroligede hende angaaende hans Ungdom, idet jeg sagde, at endstjondt han ifkun var eenogtyve Aar,

besab han dog en langt høiere Albers Fornuft. Jeg besvarede alle hendes Spørgsmaale, og hun gjorde mig mange, forbi hun vidste, at jeg kjendte Charles fra hans Barndom af; al! det var mig saa behageligt at tale vel om ham, at jeg ikke trættes ved at tale om ham.

Forretningernes Ordning forhalede Ugteskabets Fuldbyrkelse nogle Uger. Charles vedblev at aflægge Besøg hos Mad. de Thémies, og ofte blev han to, tre Dage i Paris: denne Fraværelse bedrøvede mig, og jeg var misfornøiet med mig selv ved at føle, at jeg fortrak min Elffe fremfor Charles's; det var ikke saaledes jeg var vant til at elffe. De Dage han kom tilbage, vare Festsdage for mig; han fortalte mig, hvad der havde beskæftiget ham, og naar han havde gjort nogen Fremgang i Anais's Hjerter, glædede jeg mig derover med ham. Men en Dag talede han med mig om Maaden, han vilde leve paa med hende: „Jeg vil binde hendes hele Fortrolighed og gjengive hende min; jeg vil intet skjule for hende, hun skal kjende alle mine Tanker, hun skal kjende enhver hemmelig Bevægelse i mit Hjerter; jeg vil, at der imellem hende og mig skal være en Fortrolighed lig vores, Durika.“ — Sig vores! dette Ord smertebe mig, det lod mig ihukomme, at Charles vidste ikke den eneste Hemmelighed i mit Liv, og han betog mig Hysten til at fortroe ham den. Efterhaanden blev Charles længer fraværende; han var næsten ikke mere i Saint-Germain uden Dieblikke; han kom tilhæft for at behøve mindre Tid paa Veien, om Eftermiddagen

tog han tilbage til Paris, saa at alle Ustjerne hengik uden ham. Mad. de B. stjæmte ofte over disse lange Fraværelser; jeg ønskede, at kunne gjøre som hun!

En Dag spadserede vi i Lyttstoven. Charles havde næsten været fraværende hele Ugen; jeg saa ham paa eengang ved Enden af Aleen, han kom ribende meget hurtigt. Da han havde naaet det Sted, hvor vi vare, sprang han af Hesten og begyndte at spadserere med os; efter nogle Minuters almindelig Samtale blev han tilslags med mig, og vi begyndte at samtale som fordem; jeg gjorde denne Anmærkning. „Som fordem!“ raabte han: „o, hvilken Forstjæl! havde jeg da vel Noget at tale om dengang? Det forekommer mig, som om jeg først for to Maaneber siden har begyndt at leve. Duris! Ja, jeg kan ikke sige Dem, hvad jeg føler for hende! Undertiden troer jeg at føle, min Sjæl ganske vil forene sig med hendes. Naar hun seer paa mig; aander jeg ikke mere; naar hun rødmer, kunde jeg kaste mig for hendes Fødder og tilbede hende. Naar jeg tænker paa, at jeg skal blive denne Engels Beskytter, at hun andetroer mig sit Liv, sin Skjæbne, o, hvor jeg da er stolt af mig selv! Hvor jeg skal gjøre hende lykkelig! Jeg skal være hende istedetfor den Fader og Moder, hun har mistet: men jeg skal ogsaa være hendes Mand, hendes Elsker! Hun vil stænke mig sin første Kjærlighed; hendes hele Hjerte vil udgyde sig i mit; vi skulle leve i eet Liv; og jeg vil ikke at hun skal kunne sige, at der er hengaaet een Time af de mange Aar, vi vil leve sam-

men, hvori hun ikke har været lykkelig. Hvilken Velskik at tænke, hun skal være mine Børns Moder, at de ville udbringe deres Liv af Anais Barm! O! de ville blive blide og skjønne, som hun! O min Gud! hvormed har jeg fortjent saamegen Lykke!"

Al! i dette Dieblis gjorde jeg Himlen et ganske modsat Spørgsmaal! I nogle Diebliske hørte jeg paa disse henrivende Ord med en Følelse, som ikke lader sig beskrive. Store Gud! Du er mit Vidne, at jeg var lykkelig ved Charles's Lykke; men hvorfor gav Du den arme Durika Livet? hvorfor døde hun ikke paa NegerSlibet, fra hvilket hun blev bortrevet, eller ved hendes Moders Bryst? En Haandfuld afrikansk Jord havde da skjult hendes Legeme, og hendes Byrder havde været meget lette! Hvad havde Verden bekymret sig om Durikas Liv? Hvorfor blev jeg dømt til Livet? Det var da kun for at leve ene, steds ene, albrig elsket! O min Gud, tillad det ikke! Borttag den arme Durika fra Jorden! Intet Menneske har hende fornøden; er hun ikke ene i Livet? Denne skrækkelige Tanke greb mig med større Magt end nogensinde; jeg følte, at jeg valtede, jeg faldt paa mine Knæ, mine Dine lufledes, og jeg troede at føle Døden nærme sig. —

Da den stakkels Monne udtalede disse Ord, syntes hendes Bryststrykken at tiltage; hendes Stemme forandredes, og nogle Taarer flød ned ad de indtørrede Kinder. Jeg søgte at overtale hende til at udsætte sin Fortælling; hun vilde ikke.

Det er intet, sagde hun; nu ere Smærterne ikke længer af Varighed i mit Hjerte: Roden er bleven af-
 faaren. Gud har havt Barmhjertighed med mig; han
 har selv uddraget mig af den Afgrund, hvori jeg var
 falden af Mangel paa at kjende og elske ham. Glem
 ikke at jeg er lykkelig; men ak! lagde hun til, dengang
 var jeg det ikke.

Indtil dette Wieblif havde jeg udholdt min Smerte,
 den havde angrebet min Sundhed, men jeg havde beholdt
 min Fornuft og en Art Herredømme over mig selv; min
 Sorg, lig Ormen der fortærer Frugten, var begyndt i
 Hjertet; jeg bar Spiren til Udelæggelsen i min Barm,
 medens mit hele Udvortes var fuldt af Liv. Samtaler
 behagede mig, Undersøgelser oplivede mig, jeg havde
 endog endnu en Slags Forstands-Munterhed; men mit
 Hjertes Glæder vare forbi. Indtil det Wieblif, jeg nu
 har fortalt Dem om, var jeg stærkere end min Smerte;
 men nu følte jeg, at denne vilde tage overhaand.

Charles bar mig op i sine Arme; her fik jeg al
 mulig Hjelp, og mine Sandser vendte tilbage. Ved at
 se mine Minene saae jeg Mad. de B. ved Siden af min
 Seng; Charles holdt min Haand; de havde selv pleiet
 mig, og jeg saae en Blanding af Angest og Sorg paa
 deres Ansigter, som trængte ind i min Sjæls Inderside,
 jeg følte mit Liv fornyes; jeg græd. Mad. de B. afstør-
 rede taus mine Taarer; Charles overrøste mig med
 Spørgsmaale. Jeg veed ikke hvad jeg svarede ham; jeg

angar den stærke Hebe og den lange Spadseren som Marsag til mit Tilfælde; han troede det, og Smerten bemægtigede sig atter min Sjæl, da jeg saae, at han troede mig; mine Daarer standse, jeg tænkte ved mig selv: den er let at fluffe, hvis Interesse er andensteds henvendt; jeg trak min Haand, som han endnu holdt, til mig, og gjorde mig Umage for at synes rolig. Charles tog, som sædvanligt, bort Klekken fem; det saarede mig; jeg vilde at han skulde været angstlig for mig: jeg leed saameget! Han skulde desuagtet have taget bort; jeg havde tvunget ham dertil; men jeg havde sagt mig selv, at han skyldte mig denne Aftens Lykke, og denne Tanke havde trøstet mig. Jeg tog mig vel iagt for at lade Charles mærke denne Bevægelse i mit Hjerte: de sømme Følelser ledsages af en Art Udsættelse, naar de ikke gjættes, ere de ufuldkomne.

Neppe var Charles borte, førend jeg blev angreben af en heftig Feber, som tiltog de to følgende Dage. Mad. de B. pleiede mig med hendes sædvanlige Godhed; hun var fortvivlet over min Tilstand, og over Umuligheden at lade mig føre til Paris, hvorhen Charles's Bemyndelse tvang hende at tage den næstfølgende Dag. Lægerne sagde, at de vilde indstaae for mit Liv, naar hun lod mig blive i Saint-Germain; hun begjæmmede sig sig dertil, og hun viste mig en saa søm Kjærlighed ved hendes Bortgang, at det for et Dieblisk beroligede mit Hjerte. Men efter hendes Bortgang bragte den virkelige Gensommelighed, hvori jeg nu for første Gang befandt mig,

mig i en dyb Fortvivelse. Jeg saa den Forsatning,
 som min Indbildning saa ofte havde foremalet mig, at
 blive virkelig; jeg døde langt fra dem jeg elskede, og mine
 forosulde Klager naaede ikke engang deres Øren; ak! de
 havde forstyrret deres Glæder. Jeg saa dem hengive
 sig til alle Glædens Henrykkelser, langt fra den døende
 Durika. — Durika havde kun dem i Livet; men de
 behøvede ikke Durika! Denne Prækkelige Følelse af
 Tilværelsens Unyttighed, er den, der sonderknuser Hjer-
 tet dybest: den gav mig en saadan Afsmag for Livet, at
 jeg inderlig længtes efter at døe af den Sygdom, jeg
 havde; jeg talede ikke, jeg gav næsten intet Tegn paa
 Bevidsthed, kun denne eneste Tanke var mig meget tyde-
 lig: jeg vilde ønske, at jeg maatte døe. Andre
 Diebliske var jeg mere angstet; jeg huffede ethvert Ord
 af den sidste Samtale jeg havde havt med Charles i
 Skoven; jeg saa ham svømmende i det Hav af Glæder,
 han havde foremalet mig, medens jeg døde forladt, ene
 i Døden som i Livet. Denne Tanke foraarsagde mig et
 endnu tungere Onde end Smerten selv. Jeg skabte mig
 Hjernesvind for at tilfredsstille denne nye Følelse; jeg
 forestillede mig Charles kommende til St. Germain;
 man sagde ham: Hun er død. Skulde De tro det, jeg
 gottede mig over hans Smerte; den hednede mig; og
 over hvad? store Gud! over det, han havde været mit
 Livs beskyttende Engel? Denne pedersthyggelige Følelse
 foraarsagede mig snart Forfærdelse; jeg indsaar, at om
 Smerten ingen Feil er, saa kunde det dog være syndigt,

saaledes at hengive sig til den, som jeg gjorde. Dog toge mine Ideer en anden Vending; jeg forsøgte at beherske mig, at finde en Styrke i mig selv for at bekæmpe de Følelser, der forvirrede mig; men jeg søgte ikke denne Styrke hvor den var. Jeg skamme mig over min Utafnemmelighed. Jeg døde, sagde jeg mig; jeg vil dø, men jeg vil ikke lade hadesfuld Attraa nærme sig mit Hjerte. Durika er et Barn der er gjort arveløs; men Ustyrbigheden bliver hende tilbage. Jeg vil ikke lade den henvisne ved Utafnemmelighed. Jeg vil hengaae fra Jorden som en Skygge, men i Graven vil jeg have No. O min Gud! de ere allerede meget lykkelige; nu vel! giv dem endnu Durikas Deel, og lad hende hendø, som Bladene falde i Høsten! Har jeg da ikke allerede lidt nok?

Jeg kom mig ikke af den Sygdom der havde sat mit Liv i Fare, uden for at falde i en Sygelighedstilstand, hvori Græmmelsen havde megen Deel.

Efter Charles's Givtermaal bosatte Mad. de B. sig i Saint-Germain; han kom ofte til sin Moder med Anais, aldrig uden hende. Jeg veed ikke, om Synet af deres Lykke gjorde mig min Ulykke føleligere, eller om Charles's Nærværelse fornyede Grindringen om vort gamle Venkab; jeg søgte nogle Gange at gjenfinde det, men jeg gjenkjendte det ikke mere. Hans Tale til mig var dog næsten ligesom forud; men hans nuværende Venkab lignede det forbigangne som den eftergjorte

Blomst ligner den virkelig levende: Ligheden er der, men Livet og Vellugten mangler.

Charles angav Forandringen i min Character som Aarsag til min Aftagelse; jeg troer, at hans Bedstemoder bedre bedømte min Sjæls sørgelige Forsatning, og at hun var inderlig rørt deraf; men den Tid var forbi, da jeg trøstede Andre; jeg havde ikke mere Medlidenhed med Noget uden med mig selv.

Anais blev frugtsommelig, og vi toge tilbage til Paris; min Sørgmodighed tiltog hver Dag. Denne inderlige, rolige Glæde, dette blide Familiebaand! denne ufyldige Kjærlighed, stedse lige søm, lige heftig! hvilket Skue for en Ulykkelig, der er bestemt at tilbringe sit sørgelige Liv i Gensomheden! at døe uden at have været elsket, uden at have kjendt andre Baand end Medlidenhedens! Saaledes hengik Dage, Maanedes; jeg tog ingen Deel i Samtalerne, jeg havde forladt mine Talenter; læste jeg end Noget, var det saadan Læsning, hvori jeg troede at finde den ufuldkomne Skildring af de Sorger der fortærede mig. Jeg modtog en ny Gift; jeg berusede mig i mine Taarer, og hengav mig, ene i mit Værelse, hele Timer til min Smerte.

En Søns Fødsel gjorde Charles's Lykke fuldkommen. Han ilede med at bekjendtgjøre mig det, og i hans Glædes Henrykkelse gientkjendte jeg nogle Lyd af hans gamle Fortrolighed. Hvor de smerte mig! Af!

det var den Bøns Stemme, som jeg ikke havde mere! og alle Grindringer om det Forbigangne sønderrevte paa mine Saar ved Lyden af denne Stemme.

Charles's Søn var ffjøn som Anais. Billedet af denne unge Moder med hendes Søn rørte alle Menneſter; jeg alene var af Skjæbnen dømt til at ſee det med Bitterhed; mit Hjerte modtog graadigt dette Billede af en Lykke, ſom jeg aldrig ffulde kjende, og Misundelſen, lig en Drn, nærbede ſig i min Barm. Hvad havde jeg gjort dem, der troede at frelſe mig idet de forviſte mig til dette Sted? Hvorfor lod man mig ikke følge min Skjæbne? Nu vel! jeg var da en eller anden rig Landmands Negerſlavinde; forbrændt af Solen, vilde jeg dyrke en Andens Jord; men jeg vilde have min ydmyge Hytte at tye til om Natten; jeg vilde have en Livslebsſager, Børn af min Farve, der vilde kalde mig Moder! de vilde uden Bæmmelſe bøie deres lille Mund mod min Hals og indſlumre i mine Arme! Hvad har jeg gjort for at være fordømt til aldrig at ſmage den Lykke, for hvilken mit Hjerte ene er ffabt? O min Gud! tag mig fra denne Verden! jeg føler, at jeg ikke længere kan udholde Livet.

Jeg laae paa Knæ i mit Værelſe og bad denne ugun- delige Bøn til Skaberen, da jeg hørte min Dør aabnes: det var Mad. de B's Veninde, Marquiſinde de M., der for kort Tid ſiden var kommen tilbage fra England, hvor hun havde været i flere Aar. Jeg ſaae hende med

Skælf nærme sig mig; Synet af hende erindrede mig
 stedse, at hun havde været den første, som havde aaben-
 baret mig min Skjæbne; at hun havde aabnet den Smer-
 tefilde, af hvilken jeg havde øst saameget. Siden hun
 atter var i Paris, forarsagede Synet af hende mig
 stedse en tung Sølelse.

„Jeg kommer for at see til Dem og snakke lidt med
 Dem, min kjære Durika!“ sagde hun. „De veed hvore-
 meget jeg holder af Dem siden Deres Barndom, og jeg
 kan ikke uden sand Smerte see den Tungsindighed, hvor-
 til De hengiver Dem. Er det muligt, at De, med den
 Forstand De besidder, ikke veed bedre at stikke Dem i
 Deres Forfatning.“

„Forstand, Madame,“ svarede jeg, „tjener som of-
 test kun til at formere de virkelige Lidelser; den gjør
 dem hyalige under saamange forskjællige Stiktelser!“

„Men,“ gjentog Mad. de R., „naar Lidelserne ere
 uden Hjelpemiddel, er det da ikke Galsskab, ei at ville
 underkaste sig dem, og saaledes at ville kæmpe mod Nød-
 vendigheden? thi vi selv ere jo ikke den Stærkere.“

„Det er sandt; men mig synes, at i dette Tilfælde
 er Nødvendigheden et Onde mere.“

„De maa dog tilstaae, Durika, at Fornuften da
 raader os til Hengivenhed og Udspredelse.“

„Ja, Madame, men for at kunne afsprede sig, maa man sine Haab andetsteds fra.“

„De kunde, med Deres Forstand, ibetmindste banne Dem en behagelig Beskæftigelse for at udfylde Deres Tid.“

„Åh, Madame! den Behagelighed, man banner sig selv, er snarere en Byrde, end en Fornøielse.“

„Men De har mange Talenter.“

„For at Talenter skulde kunne være et Hjælpemiddel, maa man give dem en Hensigt; mine Talenter ere som den engelske Poets Blomst *), der tabte sin Vellugt i Orken.“

„De glemmer Deres Venner, der vilde nyde dem.“

*) Born to blush unseen
And waste its sweetness in the desert air.

Gray.

Født til at rødme useet
Og henkaste sin Gødhed i den øde Lust.

„Jeg har ingen Benner, Madame; jeg har Indere, og det er meget forskjælligt.“

„Durika, De gjør Dem selv meget ulykkelig og meget unyttig.“

„Alt er unyttigt i mit Liv, Madame, selv min Smerte.“

„Hvorledes kan De udtale et saa bittert Ord? De, Durika, som har viist Dem saa opoffrende, da De var den Eneste, Mad. de B. havde tilbage i Skrækkens Tid.“

„Å! Madame, jeg er som de onde Aander, der kun have Magt i Glendighedens Tid, og som flygte naar Lykken kommer.“

„Betro mig Deres Hemmelighed, min kjære Durika! aabn mig Deres Hjerte; Ingen tager mere Deel i Deres Skjæbne end jeg, og maaskee kan jeg yde Dem nogen Hjælp.“

„Jeg har ingen Hemmelighed, Madame; min Stilling og min Farve er alt mit Onde, det veed De.“

„Kan De nægte, at De i Deres Hjertes Dyb ind-

flutter en stor Smerte? Man behøver kun at see Dem et Dieblisk for at overbevise sig derom."

Jeg vedblev, hvad jeg allerede havde sagt hende; hun blev utaalmodig, hævede Stemmen, og jeg saae, at Uveiret vilde udbryde.

"Er det den Sanddrubed," vedblev hun, "den Oprigtighed, som man roser Dem for? Durika, tag Dem iagt! Tilbageholdenhed ledsages undertiden af Falskhed."

"Og hvad skulde jeg kunne fortro Dem, Madame! Dem i Gærdeleshed, De, som i saa lang Tid har forudseet hvad der vilde blive min Ulykke i min Forsætning? Til Dem mindre end til Noget. Jeg har intet Nødt at sige over dette."

"Det vil De aldrig kunne overtale mig til at troe; men siden De nægter mig Deres Fortrolighed, og siden De ingen Hemmelighed har, nu vel, Durika! saa paatager jeg mig at lære Dem, at De har en. Ja, Durika! al Deres Græmmelse, alle Deres Smærter komme ikke af andet, end af en ulykkelig Tilbøielighed, af en usornuftig Tilbøielighed: og dersom De ikke var bedaaet af Kjærlighed til Charles, vilde De meget godt

finde Dem i at være Negerinde. Adieu, Durika! jeg gaaer, og, jeg tilstaaer Dem det, med meget mindre Interesse for Dem, end jeg medbragte, da jeg kom."

Hun gik da hun havde sagt disse Ord. Jeg blev staaende som tilintetgjort. Hvad havde hun ikke opdaget mig! Hvilket skrækkeligt Lys havde hun ikke kastet i mine Smerters Afgrund! Store Gud! det var som Lyset der engang gennemtrængte Helvedes Dybde og lod det uhyggelige Beboere bejamre Mørket. Hvorledes? jeg havde en misbædisselig Tilbøielighed! det var den der hidtil fortærede mit Hjerte! Dette Ønske, at have min Plads blandt det menneskelige Samfunds Rjeder, denne Trang til Naturens Gunst, denne Smerte over at være ene, det var Længslen af en brødefuld Elskov, og da jeg troede at misunde Lykkens Billede, var det Lykken selv der var Gjenstanden for mine lastefulde Ønsker! Men hvad har jeg da gjort, at man kan tro mig angreben af denne haabløse Tilbøielighed? Er det da umuligt, med uslydighed at elske en anden mere end sit Liv? Min Moder, der fastede sig i Lovens Gab for at frelse sin Søn, hvilken Følelse tilskyndede hende? De Brødre, de Søstre, der vilde bære sammen paa Skafottet, og som bade til Gud før de gik op, var det da en strafværdig Kjærlighed

der forenebe dem? Uder ikke Menneſtefjærligheden alene hver Dag ſtore Dpoffringer? Hvorfor ſkulde jeg da ikke kunne elſte Charles, min Barnboms Selſkabsbroder, min Ungdoms Beſtytter, ſaaledes? . . . Og dog, jeg veed ikke hvilken Stemme der raabte i mit Indre, at man havde Ret, og at jeg var ſtrafvaerdig. Store Gud! jeg ſkal da ogſaa ſøle Samvittighedsnag i mit troſtesløſe Hjerte! Durika ſkal da kjenbe alle Arter af Lidelſer, og hun ſkal udtømme alle Smerter! Hvorledes, mine Læger ſkulde herefter være en Brode! det ſkulde være mig forbudt, at tænke paa ham! jeg ſkulde ikke mere turde live?

Diſe gruelige Tanker foraaſagebe mig en Nedſlagenhed, ſom lignede Døden. Den ſamme Nat blev jeg angreben af Feberen, og inden tre Dages Forløb tvivlede man om mit Liv; Lægen tilkjendegav, at derſom man vilde jeg ſkulde nybe Sacramenterne, var der ikke et Dieblif at tabe. Man ſendte Bud efter min Skriſtefa-der; han var død for ſaa Dage ſiden. Da lod Mad. de B. hente en Præſt fra Sognet, han kom og meddeelte mig den ydre Salbeſe, thi jeg var ube af Stand til at blive berettiget; jeg havde aldeles ingen Sands, og man ventede hvert Dieblif min Død. Da var det uden Tvivl, at Gud

havde Barmhertighed med mig; han begyndte med at
 lade mig beholde Livet; imod al Forventning tilbagekom
 mine Kræfter. Jeg kæmpede saaledes omtrent fjorten
 Dage; derpaa fik jeg mine Sandser igjen. Mad. de B.
 forlob mig ikke, og Charles syntes at have gjenfundet
 sit gamle Venstabs Sindelag for mig. Præsten vedblev
 at komme til mig hver Dag, thi han vilde betjene sig
 af det første Dieblis for at friste mig; jeg ønskede
 det selv; jeg veed ikke hvilken Følelse der førte mig til
 Gud, og gjorde mig det fornødent at kaste mig i hans
 Arme og der at søge Ro. Præsten modtog mine Synners
 Betjendelse; han stræffedes ikke over min Sjæls Til-
 stand; som en gammel Matros, kjendte han alle Hjertets
 Storme. Han begyndte med at berolige mig over den
 Tilbøielighed, jeg var beskylt for: „Deres Hjerte er
 reent,” sagde han; „det er Dem selv De har skadet;
 men De er ikke mindre skyldig. Gud vil forlange Regn-
 skab af Dem for Deres egen Lykke, som han havde anbe-
 troet dem; hvad har De gjort af den? Denne Lykke var
 i Deres Hænder thi den bestaaer i Opfyldelsen af vore
 Pligter; har De blot kjendt dem? Gud er Maalet hvor-
 efter Mennesket bør trachte; hvilket har været Deres?
 Men tab ikke Modet; bed til Gud, Durica, han er
 nær, han rækker Dem sine Arme; for ham er hverken

Steger eller Hvid; alle Hjerter ere eens for hans Dine,
 og Deres fortjener at være ham værdigt." Saaledes op-
 muntrede denne agtværdige Mand den arme Durika.
 Disse ligefremme Ord gjød, jeg veed ikke selv hvilken Fred
 i min Sjæl, som jeg aldrig havde kjendt; jeg eftertænkte
 dem uophørlig, som af en frugtbær Mine, uddrog jeg
 stedse nogle nye Betragtninger. Jeg indsaae, at jeg vir-
 kelig ikke havde efterkommet mine Pligter; Gud har fores-
 krebet dem, saavel for den der ikke hører til Samfundet,
 som for den der tilhører Verden; har han nægtet dem
 Slægtskabets Bånd, saa har han givet dem den hele
 Menneskehed til Familie. Gøddædigheds-Søsteren, sagde
 jeg til mig selv, er ikke ene i Livet, endskjøndt hun har
 frasagt sig Alt; hun har skabt sig en selvvalgt Familie;
 hun er alle Forældreløses Moder, alle fattige Aldin-
 gers Datter, Alle Ulykkeliges Søster. Have mange store
 Mænd ikke ofte søgt en frivillig Gensomhed? De vilde være
 ene med Gud, de nægtebe sig alle Fornøielser, for i Gens-
 somheden at tilbede den rene Kilde til al Lykke, de ar-
 bejde i deres hemmelige Tanker, for at gjøre deres Sjæl
 værdig at fremstille sig for Herren. Det er for Dig, o
 min Gud! at det er stort saaledes at forskjønne sit Hjerte,
 at pryde det som til en Fæst, med alle de Dyder som
 ere Dig velbehagelige. Al! hvad havde jeg gjort? Et

Vegetøi for min Sjæls ufrivillige Følelser var jeg løben efter Livets Ryddelser, og jeg havde forfømt Lykken. Men det er endnu ikke for silbigt; Gud, i det han henkastede mig paa denne fremmede Jord, har maaskee villet forberede mig til at vorde hans; han udrev mig ved et Mirakel af Gøddhed fra Barbariet, fra Uvidenheden, han unddrog mig fra Slaveriets Fordærvelse, og lod mig hende hans Love; disse Love skulle lære mig alle mine Pligter: de skulle vise mig den Vej jeg har at vandre; jeg skal følge den, o min Gud! jeg skal ikke mere betjene mig af Dine Velgjerninger for at fornærme Dig, jeg skal ikke mere bebreide Dig mine Feil!

Det nye Lys, hvori jeg betragtede min Forsatning, lod Roligheden tage Gæde i mit Hjerte. Jeg forundrede mig over den Fred, der fulgte saamange Storme; man havde aabnet et Udløb for dette Vandfyl, der ødelagdes Bredder, og nu flød den roligblevne Strøm i stille Søe.

Jeg besluttede mig til at tage Sløret. Jeg talte om det med Mad. de B.; hun bedrøvedes derved, men sagde: „Jeg har forvoldt Dem saameget Ondt i det jeg vilde gjøre dem Godt, at jeg ikke føler mig berettiget

til at modsætte mig Deres Beslutning." Charles var mere heftig i hans Modstand; men jeg sagde: lad mig tage til det eneste Sted, hvor det er mig tilladt bestemt at tænke paa Dem.

Her afbrød den unge Monne pludselig hendes Fortælling. Jeg vedblev at yde hende min Hjælp; men det var desværre forgjæves; hun døde i Slutningen af October; hun faldt med Høstens sidste Blade.

